

Bàn tay với tim hy vọng

Cư sĩ Liên Hoa

Dù đã biết trước những ngày lũ lụt, bão tố sẽ đến, do tin tức về thời tiết được thông báo, cần đến sự phòng chống, ngăn ngừa, lánh nạn, nhưng rồi cũng không tránh khỏi, nhất là đối với hoàn cảnh khốn khổ, nghèo nàn của đồng bào quê hương, của những dân tộc, mà những vùng bị lũ lụt, thiên tai vẫn còn thiếu thốn đủ mọi phương diện, hạn chế khả năng, phương tiện chống chọi...hoặc cũng không thể nào làm ngưng được những cơn thịnh nộ của cuồng phong, mưa gió, nước dâng, lũ lụt, cũng như, nhiều khi có sự phụ họa hoặc có bàn tay của con người, do lòng tham sân si, vị kỷ...tiếp sức.

Làm sao có thể bỏ nơi là nhà cửa, tài sản còn con còn ở đó? Làm sao có thể rời xa nơi có người thân, họ hàng, bè bạn? Làm sao có thể dứt tình ra đi khi bao tấm lòng thân thương, làng xóm vẫn còn đậm đà tình tự đâu đây? Bão đã kéo con người xa nhau, gió đã cuốn bao tấm lòng rời rạc, mưa đã lau khô nước mắt con người, lũ lụt cuốn đi, chỉ để lại là khoảng trống vắng bao la, hoang tàn, mất mát. Tất cả chỉ còn là nước và nước....lênh láng, mênh mông..

Màn hình TV, tin tức trên các nhật báo, truyền thanh ... đưa lên những hình ảnh bi thảm, cầu cứu, rền vang những tin tức ghi nhận, lời kêu gọi cứu giúp ...tất cả mọi diễn biến đều nói lên những khổ cảnh, yếu đuối của con người trước thiên nhiên, và kêu gọi lương tâm, từ tâm của mọi người để trợ giúp, cứu giúp, chia sẻ...

Người con Phật là những người áp dụng lời Phật dạy vào đời để chuyển hoá thân tâm, hiểu rõ "*ba cõi không an, mọi nơi chốn đều vô thường*", nhưng tự nguồn tâm, lại khơi dậy từ lực có mặt, bùng phát, nhìn thấu rõ những khổ cảnh của đồng loại, trước những bất lực và nghiệp lực đem lại, chột dâng lên những nỗi niềm xót xa, tiếp cận...

mắt em đó sao, đâu rồi nước mắt

*có phải chăng, mưa đã lấy đi xa
em ngồi đó, ngàn thu còn vang tiếng
bàn tay mòn, vung vẩy giữa biển khơi*

*loài người ơi, đâu tiếng nói con người
em thôn thức, buông van lời tình tự
mỗi trái tim thôi, kêu gọi lòng người
em mòn mỏi, khan lời cầu tha thiết....*

Tôi đã lặng người, xúc cảm, nước mắt cay cay, lòng thật xốn xang, bối rối. Đừng nói tôi phải lặng tâm lúc này, vì đó là do nghiệp lực. Đừng kêu tôi im tiếng, vì đó là chuyện vượt khỏi tầm tay. Đừng bắt tôi nhắm mắt, lãng quên, vì đôi tai tôi thính, còn nghe tiếng kêu gọi. Vì, trong trái tim tôi, tôi muốn nói, muốn kêu gào lên giữa đất trời... xin bàn tay của mọi người chia sẻ, xin cho trái tim mở rộng, và xin cho giọt nước mắt vẫn còn tươi đẹp trên đôi mắt của mọi người... vì chúng ta là con người, đồng chủng loại....

*Này anh, này chị,
đừng đổ nước vào tôi làm ướt
đừng làm tung toé
nước rất cần cho nhiều nơi khan hiếm
vùng hạn hán, nơi thiên tai
nơi đây, chúng ta có đủ
đừng đùa giỡn
đừng làm phung phí
hãy ngủ đi
chờ một ngày mới
có ánh nắng chói chang
có ngọn gió chạy nhảy vui đùa
có tiếng cười rộn,
vỡ ra giữa bầu trời
có tôi, có mọi người
đời có khi buồn lo
cũng có lúc vui tươi
có nước mắt
cũng có nụ cười rạng rỡ
như chuyện của đời thường
sáng tối
này mẹ, này cha
hình có tiếng gì vang dội
như xô ngã mọi vật
tràn lan, chấn động
cuốn trôi...
con rất sợ
sao chân con lạnh
sao thân con ướt*

sao nước đầu lại đổ
đầy xuống nhà mình
khắp mọi nơi
cha mẹ đâu rồi?
anh chị em ... con đâu?
sao nhà cửa trôi đi
sao đồ đạc chìm ngấm,
dấu vết không còn
cha mẹ ơi! cứu con
chỉ có tình yêu thương
như tình của bà mẹ vì con
mới có nghị lực,
hy sinh, cứu giúp
con ngộp thở quá
hãy ráng đập vỡ ngói nhà
cạy lên vài miếng ngói
làm lỗ hổng
Ráng vươn lên
để chúng ta thở
được nhìn thấy ánh sáng
đưa những bàn tay vói cao lên
cao lên nữa
như đêm tối có ánh đèn
cất lên lời kêu gào
kêu gào thật to, thật lớn
cho vang rền không gian
cho lũ lụt ngưng lại
cho loài người thương yêu
cho những ai gây nên nạn tai
xin hãy dừng lại
vì lương tâm con người
những ai tham lam
xin hãy nhìn lại
đây là đồng loại
đây là con người
con người thì có tình thương yêu
xin cứu chúng tôi
hy vọng sẽ sống sót
chúng ta sẽ sống sót
mọi người sẽ nhìn thấy
bóng dáng con người
yếu đuối bất lực
trước nghiệp cảnh diễn bày
mọi người sẽ động lòng
vì trong tâm
ai cũng mang giống người

*hạt giống của tình thương
hạt giống của chia sẻ, thương yêu
bàn tay với cao lên
tiếng nói cất cao lên
để được thờ
hít khí trời trong sáng
dù dưới chân
dù chung quanh
nhà tan, cửa nát
nước tràn lan như cánh đồng nước
nhưng vẫn còn hy vọng
vì tình người không bao giờ mất
dù trước bao nhiêu nghiệt ngã,
nghịch cảnh vây quanh
thì tình yêu thương vẫn còn
em đừng sợ
dù đất trời có nghiêng ngả
lòng con người vẫn không thay đổi
em đừng sợ
hãy vươn tay lên
cho hy vọng vẫn còn,
đâu đây, thật gần gũi
thật tình người*

Trái tim của con người thật là tuyệt đẹp, thật là kỳ diệu, là chiếc chìa khoá vô tâm, vô tự, vô hình, vô tướng, vô vọng, vô niệm...nhưng có khả năng mở ra tất cả cánh cửa của các cảnh giới, và đem con người gắn lại với nhau, sẻ chia chân thành, thương yêu đùm bọc.... bởi vì nhận thức được rằng “ *mọi người đều có Tánh Phật và sẽ trở thành vị Tịch thức*”, nên quý trọng, tri ân...

Ghi lại những cảm xúc...

Ngày 25.10.2010

